

12. Чижевський Д. Історія української літератури / Д. Чижевський ; передм. М. Наєнка. — К. : ВЦ «Академія», 2003. — 568 с.

Artistic work of Metropolitan Ilarion is the least investigated direction in modern Ohiyenko studies. Article gives short review of scientific works about religious lyrics of artist, as well as provides multiaspect textual analysis of the philosophical mystery «Native Language. Creation of human language». Article proposes the combined research methodology of work of art that gives opportunity to combine linguistic and psycholinguistic analysis. Article characterizes sources, ideological and semantic structure, poetical lexicon, author's intentions of bible images and themes. Article considers semantic filling of native language macroimage as the main sense creating component of text with selection of different variation values. Article traces correlation ties between linguistic parameters of work and philosophical and religious outlook, psychological traits of the author. In particular, article describes religious lexicon widely used by poet; outlines the psychological motivation of using lexemes for description of shine, pleasant odor, bright light, color nominations of light range.

Key words: Ivan Ohiyenko, religious poetry, poetical works, mystery, lyrical hero, macro image, light.

Отримано: 27.01.2017 р.

УДК 81:271(477)(092)

М. І. Пентилюк, І. В. Гайдаєнко
Херсонський державний університет

СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОПИСУ В ІНТЕРПРЕТАЦІЇ І. ОГІЄНКА

У статті здійснено огляд історії українського правопису на матеріалі праці І. Огієнка «Історія української літературної мови». Особливу увагу звернено на ретроспективний аналіз української правописної системи, акценти окремих етапів її становлення і винятковий вплив на розвиток сучасного українського правопису.

Ключові слова: українська літературна мова, соборний правопис, становлення і розвиток правописної системи.

Огієнко – видатна постать в українській науці, зокрема й у мовознавстві: у його науковому доробку дослідження рідної мови, її багатогранності й багатовекторності, визначення соціальних функцій, зв'язку з іншими гуманітарними науками.

Усвідомлюючи значення мови як душі народу, найміцнішої підвалини його соборності, двигуна розвитку національної культури, І. Огієнко спрямував свої зусилля на дослідження питань, пов'язаних із вивченням історії мови, її системи, виражальних багатств тощо. Ці пошуки виявилися в низку монографій, підручників, посібників, урешті – в широку пропаганду українського слова на батьківщині, а пізніше – в еміграції.

Серед мовознавчих праць І. Огієнка своєю значущістю виділяються «Історія церковнослов'янської мови» (10 томів), «Граматико-стилістичний словник Шевченкової мови», «Історія українського друкарства», «Історія українського правопису», «Українська культура», «Українська літературна мова XVI ст. Вступ, фонетика, морфологія, складня», «Розмежування пам'яток українських від білоруських» та ін.

Чільне місце у спадщині вченого займає історія мови. Цій проблемі присвячена його фундаментальна праця «Історія української літературної мови» [1], що дійшла до нас лише в перші роки незалежності України.

Учений виявив хист лінгвіста-історика, досліджуючи питання розвитку української мови, її літературної форми, становлення правопису та його кодифікації.

Для сучасного філолога важливо усвідомити витоки нашої мови, джерела її постання, зв'язок народної та літературної мови. Про все це неупереджено дізнаємося з означеної праці (розділи «Постання української мови», «Мова народна й літературна»).

Цікавою і достовірною є періодизація розвитку української літературної мови, що починається з княжої доби і завершується кінцем ХХ століття. Учений послідовно й достовірно аналізує тернистий шлях української мови упродовж другого тисячоліття. Такий матеріал дозволяє сучасному філологу, учителю-словеснику по-новому осмислити історію нашої мови, ті складні перипетії, що доводилося долати їй на шляху свого становлення й розвитку.

Особливе місце у праці І. Огієнка займає історія українського правопису (розділ 18). Вона містить послідовний і детальний аналіз українського правопису, зокрема орфографії.

Метою статті стало ознайомлення сучасного філолога з історією українського правопису, інтерпретованого І. Огієнком, що значно розширює і доповнює наші знання, одержані з радянських джерел. Адже прагнення вченого щодо мовного об'єднання нації знайшли своє продовження в наш час у Конституції України, в законах про мовну політику й освіту, в діяльності, хоч не завжди результативній, державних чиновників, а головне – в бажанні більшості громадян нашої держави.

Визначаючи головні ознаки всеукраїнської соборної літературної мови, зокрема її чистоту, культурність, правильність, народність, боротьбу із засмічуванням, уміле використання архаїзмів, новотворів, І. Огієнко писав: «Так само в нашій літературній мові мусить бути тільки всеукраїнський соборний правопис, себто один для всього українського народу. Довго в нас гнали свій правопис й довго забороняли, але ми пережили вже ці заборони, мусимо всі підтримувати тільки соборний правопис. Хто цьому не підлягає, пише конче «своїм» правописом, той вносить анархію до нашого духовного життя. Правопис можуть встановлювати тільки фахові вчені-мовознавці, а не кожен, хто пише чи хто хоче» [1, с.218].

Зі слів ученого стає зрозумілим, чому він вирішив показати історію становлення українського правопису, роль багатьох учених, письменників у цьому процесі й необхідність долання тих перипетій (і навіть заборон!), що чатували їх на цьому складному шляху.

Щоб усвідомити прагнення вченого щодо писемного українського мовлення (і до соборного правопису), необхідно осмислити ті вимоги, які висував учений до мовців, знавців української мови. Аналізуючи стан розвитку мови ХХ століття, І. Огієнко боровся проти спрощування, засмічення непотрібними варваризмами, чужомовними словами, пропагував уміле використання архаїзмів і новотворів та ін. «Взагалі треба брати до уваги велику невідповідність внутрішньої нашої мови й її зовнішнього вислову. Зрозуміло, що зовнішнє мовлення (й писемне) не може виразити той душевний стан, у якому перебуває мовець. Але те, що він виражає, повинне бути грамотним, правильним і зрозумілим, тим паче якщо виражене в письмовій формі.

Щоб переконати сучасного філолога в необхідності формувати стійкі навички грамотного письма, учений заглиблюється в історію становлення українського правопису, починаючи з найдавніших його джерел.

Цікавими в пізнавальному сенсі є звернення автора до глибокої давнини. «Давні слов'янські племена, що від них походить український народ, знали письмо від найдавнішого часу» – стверджує І. Огієнко і називає його «доісторичним «руським» письмом», посилаючись на історичні пам'ятки, у яких згадується про існування такого письма.

Учений пише про давній болгарський правопис, запозичений з Болгарії, що міцно запанував у нас і держався, звичайно, зі змінами аж до нового часу». І продовжує: «Від тієї найдавнішої доби донесли ми, з малими змінами, цілу нашу теперішню азбуку, а між її буквами і значки і, е [1, с.229]. Цей правопис, названий Костянтинівським (на честь його творців Костянтина і Мефодія) слугував тогочасному українському письму тривалий час, оскільки легко пристосовувався до української вимови. Так, ѣ читалося як і, е як е. Така «українізація» староболгарського правопису забезпечувала його довголіття на українському ґрунті.

Процес розвитку правопису спонукав до певної модернізації нових правописних систем. І.Огієнко у цьому сенсі аналізує Євфиміїв правопис, що з'явився в XIV ст. Його поява пов'язана з необхідністю показати в писемному мовленні зміни, що відбувалися в живій мові. Наприкінці XIV ст. цей правопис з'явився і в Україні та зберігся до початку XVII віку.

Оскільки Євфиміїв правопис значно менше відповідав українському письму, по суті штучно пристосований до нього, бо був більше болгарський, то Костянтинів правопис зберігався і навіть переважав. Як стверджує І. Огієнко, «Євфиміїв правопис викликав в Україні велику правописну мішанину, ... він поступово губить у нас неживі свої риси й помалу витворюється новий правопис» [1, с.230]. Як приклад цього процесу констатуємо появу нової букви г, запозичену з новогрецької мови.

Як бачимо, становлення і розвиток українського правопису має свої давні традиції і засвідчує свою оригінальність і самотність, джерелом яких є національні риси української писемної культури.

Аналізуючи розвиток писемного мовлення в Україні, І. Огієнко виділяє XVII-XVIII ст.; зокрема письмо часів Литовсько-Руської держави, у якій канцелярською мовою стала північноукраїнська з її особливими ознаками та правопис М. Смотрицького [1, с.94-99].

Улія М. Смотрицького добре відоме в славістиці та історії української мови, її граматичної структури. Не менш значущим став і правопис, відображений у його граматиці. Хоч цей правопис ще далекий від живої мови, все ж це був упорядкований, позбавлений тієї мішанини, що панувала досі. М. Смотрицький остаточно закріпив і узаконив букву г.

Початок XVIII ст. розпочався з гоніння на українську мову та її правопис. Запровадження Петром I громадянки негативно вплинуло на подальший розвиток українського правопису. Хоча в XVII-XVIII ст. жива українська мова активно впливає на літературну, реформа російського царя боляче вдарила по українському правопису. Було скасовано, а практично заборонено низку графічних знаків, що відображали особливості нашої мови.

Українці, як стверджує І. Огієнко, спокійно прийняли нове письмо, стара кирилиця залишилася лише в церковних книгах [1, с.231].

«Жива українська мова знаходила собі ще деякий прибуток у виданнях Києво-Печерської друкарні, де культивувався тоді український правопис» [1, с.231]. Але цей період став початком гоніння на українську мову, що призвело в другій половині XIX ст. до повної її заборони.

Через це розвиток українського правопису перервався майже на століття, аж до появи «Енеїди» І. Котляревського. І. Огієнко констатує, що з цього часу

жива мова остаточно стала літературною, хоча її правопис продовжував свій складний шлях удосконалення. Він не ідеалізує І. Котляревського, бо той «писав тим самим правописом, яким писали в Україні в кінці XVII та XVIII віках, він продовжував тільки старі традиції наші, але вже захмарені громадянкою Петра І. Проте «Енеїда» спричинилася до того, що питання про окремий український правопис таки виплило на поверх і голосно вимагало вирішення» [1, с. 232].

Вимога часу викликала бажання багатьох українських учених, письменників шукати шляхи розв'язання цієї складної, але нагальної проблеми. Оскільки в Україні упродовж XIX ст. активно розвивалася національна культура, наука, художня література та інші гуманітарні інститути суспільства, що потребувало високого рівня розвитку писемного мовлення.

Батьком нового правопису, на думку І. Огієнка, став О. Павловський, автор першої граматики української мови (1818 р.). Він запропонував писати і замість давніх о, е, ъ (піч, літо, собі). Цю новину О. Павловського підхопили харків'яни, особливо Григорій Квітка-Основ'яненко та інші.

З цього часу поступово формуються фонетичний принцип українського правопису. Згодом його підтримав П. Куліш.

У 1827 році свій правопис запропонував М. Максимович. Визнаний учений і великий знавець української мови, він не сприйняв фонетичної основи правопису і не хотів поривати зі старим етимологічним підходом до написання.

Етимологічну систему М. Максимовича не підтримали у великій Україні, а захопилися нею в Галичині, про що свідчить правопис «Русалки Дністрової» (1837 р.). Цей правопис рішуче порвав зі старовиною, як стверджує І. Огієнко, його автори внесли низку змін :остаточно вивели з правопису **ъ, ъ, ъ**, вперше вжили **йо, бо**. Але не змогли звільнитися від букви **ѣ** [1, с.234].

Продовжувалися пошуки щодо удосконалення правопису в центральній і східній Україні. Увагу І. Огієнка привертають правописи «Кулішівка» (1856), «Драгоманівка» (1877), «Желехівка» (1886), «Грінченківка» (1908) та інші, що розроблялися відомими вченими, письменниками, громадськими діячами в другій половині XIX – початку XX століття.

Аналізуючи їх, І. Огієнко намагався дотримуватися принципу історизму і максимально об'єктивно оцінити переваги й недоліки кожного.

П. Куліш активно підтримав правопис «Русалки Дністрової». Він активно пропонував фонетичний підхід до написання,але нового нічого не вніс, окрім того,що популяризував усе найкраще з нього і цим завоював симпатії галичан.

У 1873 році група українських учених,культурних діячів зредагували перший том «Записок південно-західного відділення Географічного товариства» (В. Антонович, М. Драгоманов, П. Житецький, П. Чубинський та ін.), де використали майже сучасний фонетичний правопис. На думку І. Огієнка, «вплив правопису цих «Записок» на правопис український безперечний і вплив цей був дуже корисний» [1, с.235]. Але такий прогресивний правопис швидко був забутий у 1876 р. Так силою було припинено нормальний і послідовний розвиток українського писемного мовлення.

Спроби удосконалити правопису же за кордоном, у Женеві, зробив М. Драгоманов, але його нововведення (**ја** замість **я**, **је** замість **є** та ін.) не знайшли підтримки в Україні.

Ще одна спроба удосконалити наш правопис належить мовознавцеві Є. Желехівському, який у 1886 році видав «Малорусско-німецький словар», де й застосував фонетичні написання «Желехівка» не була якоюсь новиною, як стверджує І. Огієнко, але її активно підтримали в Україні, зокрема в Галичині й на Буковині.

Новий етап у розвитку правопису починається в період Української Народної Республіки, що продовжився в 20-х роках ХХ ст. Виникає потреба створення нової правописної системи, першого правописного кодексу, участь у якому взяв і саме І. Огієнко.

Як перший міністр освіти за часів Центральної Ради І. Стешенко доручив І. Огієнкові, тодішньому професорові Київського університету, скласти короткі правила українського правопису. Весною 1919 року Правописній комісії учений запропонував «Правила українського правописання». З цього часу й розпочинається становлення й розвиток правопису сучасної української літературної мови. «Правила» затвердили той правопис, що панував в Україні ще з 1905 й відображений у «Словарі української мови» Б. Грінченка.

Наступні етапи ставлення правопису, які докладно аналізує І. Огієнко, — академічний правопис 1920-1921 р.; академічна система українського правопису 1928 р.; новий академічний правопис 1945 р.

Особливий інтерес нашого сучасника викликає аналіз І. Огієнком академічної системи українського правопису 1928 р. [1, с.240-241]. Це саме той правопис, що став однією з причин припинення «українізації», призвів до трагічних подій в Україні в 30-х роках минулого століття, активно використовувався в еміграції і ліг в основу оновлення сучасного правопису.

І. Огієнко позитивно оцінює умови, що сприяли необхідності упорядкування кодифікації нового українського правопису й об'єктивно описує історію його створення.

Ураховуючи, що перша правописна система 1918-1921 створювалася наспіх і настав більш спокійний час, Академія наук і Народний комісаріат освіти доручили професорам А. Кримському, В. Ганцову й О. Синявському, залучаючи й інших мовознавців і навіть літературознавців (С. Єфремова), створити новий академічний правопис.

Автори правопису мудро поставилися до написання іншомовних слів, рекомендуючи спиратися на традицію й вимову цих слів, що панувала в Україні. І. Огієнко резюмує: «У коли б власне така засада була проведена в правопис, уся правописна система пішла б, була спокійною дорогою корисною для всього українського народу. Але не так сталося» [1, с.240].

І. Огієнко досить детально розповідає про те, які перипетії довелося пройти новоствореному правописові, що призвело до існування двох правописних систем української мови — в Україні і в діаспорі.

Пророчими виявилися слова І. Огієнка, висловлені ним у праці «Наука про різномовні обов'язки»: «У народа, що не став іще свідомою нацією, звичайно провадиться запекла боротьба за правопис, і в цій боротьбі вчені-мовознавці мають найменший голос» [2, с.21]. А ми додамо — боротьба і за мову, не тільки за правопис триває, на жаль, до нинішнього часу, хоч нація наша, особливо політична, активно формується.

Щодо означеного правопису, то найбільші дискусії викликали написання іншомовних слів. Відзначимо, що ця проблема стосується і новітнього сучасного правопису. Однак, на той час існували два підходи до вимови написання цих слів — східноукраїнський і західноукраїнський. Після довгих спречань, як стверджує І. Огієнко, «правила чужоземних слів тут ще раз переробив напями на «галицьку» вимову» [1, с.240].

Дискусія, а згодом харківська правописна конференція 1929 р. фактично схвалила компромісний правопис, що узаконував складні і плутані правила написання іншомовних слів. Зрозуміло, що проти цього виступило українське

вчительство. Врешті, як ми знаємо, ця справа закінчилася заборонаю правопису, а комісар освіти М. Скрипник мусив залишити свій пост.

І. Огієнко оцінює цей процес досить лояльно, констатує наявність двох правописів і необхідність вибрати один із них. Сам він надавав перевагу академічному правопису. Як підсумок, констатує вчений, «Школа чекати не могла, і О. Ізюмов від імені вчителства ще з 1931-го випустив свого правописного словника, опертого на східноукраїнський традиційний вимові й першій системі академії наук» [1, с.241].

Згодом скрипниківський варіант правопису запанував в еміграції, а академічний продовжував удосконалюватися, про що свідчать подальші пошуки його нормалізації. Йдеться про новий академічний правопис 1945 р., робота над яким тривала з 1942 р.

І. Огієнко в основному цей правопис оцінює позитивно, відзначаючи прагнення його розробників зберегти кращі традиції попередників. Але в новому правописі, на думку вченого, чітко простежувалася політика русифікації. «Про недостачі нового правопису 1945 р. не тут говорити, але про одну з них треба сказати, – це вигнання букви **Г** з нашого правопису, як то було й за царату... Це поспішна «евакуаційна» ухвала яких у новому правопису є чимало» [1, с.243].

Завершуючи огляд історії українського правопису, здійсненого І. Огієнком, відзначимо наукову цінність цього екскурсу, що дозволяє сучасним мовознавцям, учителям-словесникам, студентам по-новому оцінити процеси розвитку української мови та її правописної системи.

Стає цілком зрозумілою зусилля сучасної правописної комісії в часи незалежності України упорядкувати наш правопис, повернути історичну справедливість і позбавитися надмірної йому русифікації.

Нинішній правопис, побудований за фонетичним та традиційно-семантичним принципами, увібрав усе найкраще, набутою українською мовою й збережене нашими народом.

Цілком справедливі слова І. Огієнка: «Історія нашого правопису, як і історія розвитку літературної мови, ясно показує нам, що вони не для державного народу завжди були і є укладом двох сил у країні: наукових і політичних. Було це за давніх часів, ще виразніше стало за наших часів» [1, с.244].

Але часи змінилися, Україна стала незалежною і здійснює мовну політику, що відповідає прагненням народу, а отже, спрямовану на подальший розвиток української мови, що стала державною, й на удосконалення її правописної системи.

Список використаних джерел:

1. Огієнко І.І. Історія української літературної мови / І.І. Огієнко. – К. : Либідь, 1995. – 294 с.
2. Огієнко І. Наука про різномовні обов'язки громадян: Рідномовний катехизис для вчителів, робітників пера, духовенства, адвокатів, учнів і широкого громадянства / І. Огієнко. – К. : АТ «Обереги», 1994. – 72 с.
3. Український правопис / НАН України. Ін-т мовознавства ім. О.О. Потебні ; Інститут української мови. – К. : Наукова думка, 1997. – 240 с.

This article provides an overview of the history of Ukrainian spelling the material I. Ohienko work «History of Ukrainian literary language». Particular attention is paid to the retrospective analysis of Ukrainian spelling systems, the emphasis of certain stages of its formation and exceptional impact on the development of modern Ukrainian spelling.

Key words: literary Ukrainian, cathedral spelling, spelling formation and development of the system.

Отримано: 21.03.2017 р.